



Πολύ αργά για δάκρυα κύριε Αμπατζόγλου

Ο κ. Αμπατζόγλου [σε συνέντευξή του](#) ανακαλύπτει σήμερα ότι το Μαρούσι ασφυκτιά κυκλοφοριακά και ότι σηκώνει δυσανάλογο βάρος για ολόκληρη την Αττική. Όμως αυτά δεν είναι νέα διαπίστωση.

Ήδη από το 2000, με τη θεσμοθέτηση του υπερτοπικού κέντρου και αργότερα με την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων, είχαμε προβλέψει ότι η συγκέντρωση εμπορικών, επιχειρηματικών, νοσοκομειακών και αθλητικών χρήσεων θα οδηγούσε αναπόφευκτα στη σημερινή κατάσταση. Το αποτέλεσμα το ζούμε πλέον καθημερινά.

Για περισσότερα από είκοσι χρόνια, κυβερνήσεις και δημοτικές αρχές επέλεξαν να εξυπηρετήσουν την ανάπτυξη μεγάλων επιχειρηματικών συμφερόντων, χωρίς να εξασφαλίσουν τις αναγκαίες υποδομές και χωρίς να προστατεύσουν την ποιότητα ζωής των κατοίκων. The Mall, Golden Hall, μεγάλες νοσοκομειακές μονάδες, ολυμπιακές εγκαταστάσεις, επιχειρηματικά συγκροτήματα: κάθε νέα ανάπτυξη προσέθετε χιλιάδες μετακινήσεις, χωρίς αντίστοιχη ενίσχυση των υποδομών.

Γι' αυτό προκαλεί εντύπωση να παρουσιάζεται σήμερα η δημοτική αρχή ως παρατηρητής ενός προβλήματος στο οποίο έχει συμβάλει με τις επιλογές της. Ο κ. Αμπατζόγλου συναίνεσε στην υπόθεση του καζίνο. Η διοίκηση Πατούλη ενέταξε τον Σωρό στο σχέδιο πόλης με πολύ επιβαρυντικές χρήσεις στο βασικό οδικό δίκτυο και η σημερινή διοίκηση προχωρά στην

υλοποίησή του. Σήμερα, μόνο στην περιοχή Αμαρουσίου–Χαλανδρίου ανεγείρονται μεγαθήρια, ενώ συνολικά στο Μαρούσι κατασκευάζονται 300000 τετραγωνικά μέτρα νέων κτιρίων.

Από τη μία αναγνωρίζεται ότι η πόλη έχει φτάσει στα όριά της και από την άλλη προστίθενται συνεχώς νέες χρήσεις που αυξάνουν την κυκλοφορία. Πώς ακριβώς συμβιβάζονται αυτά τα δύο;

Το Μαρούσι δεν μπορεί να περιμένει το 2040

Οι λύσεις που προτείνονται δεν είναι καινούργιες. Η επέκταση της Κύμης συζητείται από το 2001 και ακόμη δεν έχει υλοποιηθεί. Η επέκταση του Μετρό προς το Μαρούσι παραμένει μακρινός σχεδιασμός και δύσκολα θα αλλάξει την καθημερινότητα των κατοίκων μέσα στα επόμενα χρόνια. Δε θα είναι έτοιμο ούτε την επόμενη εικοσαετία. Η υπογειοποίηση της Κηφισίας έχει προταθεί από το 2000 και για το σκέπασμα της Αττικής οδού ούτε λέξη. Γιατί λοιπόν παρουσιάζονται ως άμεσες απαντήσεις σε ένα πρόβλημα που υπάρχει σήμερα;

Οι κάτοικοι στα Ανάβρυτα, στον Σωρό, στο Πολύδροσο, στην Κοκκινιά, τον Αγ. Θωμά, τις Εργατικές, το Ψαλίδι και σε άλλες γειτονίες δεν ταλαιπωρούνται από το κυκλοφοριακό του 2040. Ταλαιπωρούνται από το κυκλοφοριακό του σήμερα. Από τη διαμπερή κυκλοφορία που περνά μέσα από τις γειτονίες τους, από την έλλειψη ασφαλών πεζοδρομίων γύρω από σχολεία, από δρόμους που έχουν μετατραπεί σε παρακαμπτήριες αρτηρίες της Κηφισίας και της Αττικής Οδού.

Ακόμη μεγαλύτερη απορία προκαλεί η αναφορά στο πράσινο. Ποιο πράσινο; Οι ελεύθεροι χώροι μειώνονται διαρκώς και δεσμευμένα οικόπεδα αποδεσμεύονται επειδή ο δήμος αδυνατεί να χρηματοδοτήσει τις απαλλοτριώσεις τους. Την ίδια στιγμή, το Πράσινο Ταμείο αποδίδει στους δήμους μόνο το 3% των εσόδων του.

Όσο για τη δημοτική συγκοινωνία, ας είμαστε σοβαροί. Μια υπηρεσία που ολοκληρώνει τα δρομολόγιά της νωρίς το απόγευμα και δεν εξυπηρετεί τα Σαββατοκύριακα δεν μπορεί να παρουσιαστεί ως ουσιαστικό εργαλείο αποσυμφόρησης της πόλης.

Οι κάτοικοι δεν χρειάζονται άλλες διαπιστώσεις ούτε υποσχέσεις για έργα που ίσως γίνουν σε δέκα ή είκοσι χρόνια. Χρειάζονται άμεσα μέτρα για την προστασία των γειτονιών τους και της ποιότητας ζωής τους πάνω από τη συνεχή επέκταση της δόμησης. Γιατί το ερώτημα δεν είναι μόνο πώς θα φτάνουν ευκολότερα στο Μαρούσι όσοι έρχονται από αλλού. Είναι **πώς θα μπορούν να ζουν καλύτερα όσοι κατοικούν εδώ.**